

[Peter Larsen.]

er ikke tilfreds med, at oplysningspligten ikke bliver indført i selve loven. Der står jo i betænkningen, at man mener, dette problem er dækket med cirkulæret af 7. december 1962. Jeg synes, at den omstændighed, at man for sygedagpengenes vedkommende — når det drejer sig om medlemmer af fortsættelsessygekasserne — ønskede dette tydeliggjort i loven, burde have ført til, at man havde imødekommet vort ønske om også at indføre oplysningspligten i selve loven.

Vi havde også gerne set, at man var nået til afgørelse af nogle af de ændringer, der blev peget på i oppositionens forslag til folketingsbeslutning, som blev fremsat tidligere i folketingsåret, således at dette forslag kunne være ført frem til afslutning sammen med færdiggørelsen af regeringslovforslaget om sygeforsikring, for der er jo en vis sammenhæng mellem disse ting. Der har fundet et udvalgsarbejde sted, et udvalgsarbejde, som ikke er færdigt, men forudsætningen for arbejdet i det siddende udvalg var for en stor del netop, at vi skulle afvente ministerens forslag på en række andre områder.

Vi må konstatere, at vi mangler svar på adskillige af de stillede spørgsmål, og det er beklageligt. Vi synes, det havde været helt naturligt, om disse ting havde kunnet følges ad og blive behandlet samtidig ved denne afsluttende anden og senere tredje behandling.

Jeg erkender, at ministerens sygdom her — og måske navnlig for de rent principielle spørgsmåls vedkommende — har spillet ind, og der skal ikke på det grundlag lyde nogen bebrejdelser fra mig; men jeg synes, at når regeringen dog ville gå ind på den tankegang, vi har givet udtryk for, burde hastværket ikke have været større, end at der havde været tid til at gøre disse ting færdige. Vi håber, at det kommer.

Venstre kan under disse omstændigheder ikke stemme for de stillede ændringsforslag, lige så lidt som vi kan stemme for lovforslaget i dets helhed. Vi er ikke imod de forbedringer, der nu bliver indføjet i sygeforsikringsloven, men vi må under hensyn til sagens gang og under hensyn til, at der stadig er uafklarede problemer, undlade at stemme ved afstemningen om ændringsfor-

slagene og om lovforslaget ved tredje behandling.

Hertil vil jeg gerne føje, at vi må stemme imod de af det ærede medlem hr. Chr. Madssen stillede ændringsforslag nr. 3 og 5.

Asger Jensen: Ved første behandling gav jeg på det konservative folkepartis vegne tilsagn om en velvillig udvalgsbehandling af de tre sociale lovforslag; men forudsætningen var jo, at vi havde nogen at forhandle med, for ellers var det ikke muligt at gennemføre, hverken en venlig eller en uvenlig forhandling. Der var imidlertid efter min mening — hvad både det ærede medlem hr. Søren Andersen og det ærede medlem hr. Peter Larsen også var inde på — simpelt hen ikke nogen mulighed for forhandling.

Den højtærede justitsminister kom til stede i udvalget — jeg kan godt føje til uden nogen sagkyndig medhjælp, og man fik også et levende indtryk af, at det var der ikke behov for, for ministeren havde sit standpunkt til de ting, vi førte frem, klar: dem kunne regeringen ikke modtage.

I lovforslaget om ændring i lov om invalide- og folkepension hedder det i slutningen af § 1, at pengene skal

„hensættes på en særlig konto i Danmarks nationalbank med henblik på anvendelse i forbindelse med en senere udbygning af folkepensionen.“

Vi har — helt i overensstemmelse med kommissionsbetænkningen — foreslået, at der i stedet for skulle stå: „... med henblik på en aftrapning eller en ophævelse af fradragsreglerne vedrørende folkepensionen“. Men det blev straks fejlet til side som uantageligt. Regeringen har jo selv nedsat en kommission til løsning af den opgave at fjerne disse fradragsregler, og man har også her i lovforslagets bemærkninger skrevet, at regeringen i overensstemmelse med kommissionens behandling af problemet tænker sig at fremsætte lovforslag herom. Men man turde ikke løbe den risiko klart i loven at skrive, at pengene skulle bruges til dette formål. Jeg må nok sige, at så var det et meget tyndt forhandlingsgrundlag.

Da vi altså ikke har kunnet få nogen indflydelse på lovforslagernes udformning eller har fået en reel mulighed for en forhandling om dem, og da den forudsætning for et positivt samarbejde, som jeg også nævned